

HELYSZÍN – KÉP A FALON

Frederik Buhnsennek

Ülve, panaszként, néztem ma is, kis szobánk e szembe falán –
kedves jó festőm, „de Hölderlined”, értésén, alku kis ironián,
ültünk ott messze városunk fényén – kép, s helyszínen,
“lelkes könyör, fény, bontva: agy”; nagy üvegkocka, mélyén ha pihen,
értelmezted – Frederick, érthessem, tornyon, szíven elégiák.
Lehet, mennénk, már mi nem, így együtt, e Tübingenbe át -
élünk, Bunsen, s hol otthon? Én, lelkem megfosztva – ki vitt,
elment, gyöngédség, szerelem, létünk: kép; kelt – ő mind e hit?
Elmém, ma üvegkockádból, H. volnék, emlékére, én, s ki lát,
mind reszketésén indulna, élhetné – könny, kedv: ideát -
ne tudnék, másként hallgatni, szólni se persze, reggelem
imént, törődött árny, kinvizsgázna, ki hitelen
él, vár: keserű létén túrva vissza magát,
mindhez, panasz ma – kép: Black hole, élned hajnalig át.

4 BÍZTATÓ

Riadó, súgja, mosolyon éled – ebből se vers lesz,
tudjuk, hétfő, hétvég után ülünk korán a keddehez.
Kimetszeni valamit magunkból így is csak magány,
gyűlni, vajon értetlenül lépve az elbeszélt után -
rád fordítva, jó úr, az összeg, méházatsz éjfélre zenén,
közben csak ültünk, s este lett, egyetlen rím remény.
Megleld a tiszta lépteit, mit hagyna az emlék magán,
a jobb szavak, mindig hihet, ki szorong is, itt várva ám,
s aztán mit érlel, lelked erőd, kényeként szellem – úgy ugyan,
elég-e, ha e kétségbeesés homállýá átköltve sajdítva van?
Hinni, hinni, bíztat, s a szó, ha vélnéd, bár csodát tehet,
csak akkor s addig a sejlő tény magadból mégse ma kivet.
Riadót súgtál, mosoly volt indító eszközöd, de lelj –
imént ily végzetes korán; húnytunk, vás titkot, mi – „kelj!”

Évának

Fagy kint, aludni – hátha.
Lélektereként a léttér belátva,
suttog. Emléknek oly közel – kép, ha fejt ki, éked.
S e homályban meg is lelnénk, ami kivédhet.
Mgtalálna szavunk – szívbotlásig, ne szóbotlás csak,
féltedül, itt légy, újra létre lássak.
Sóhajra, hajlanék – mintha erőm még,
hisz azzá fontolva, mi nemrég
teljes fontoltsággal, s ki rajongó, nem áztat,
teljes boldogsággá fölé szépülve – ajkak
sugár, ahány fal, világossá: most vagyok
szólítva, félkép vált hihetnénk, s szem ragyog.
Lesz e szomorú hajlékból, élt törődés, hajlék se más -
szorongó, kis ujjongó csöndben imént halk szívvé szólítás.

6

